

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Mirabilis Vita Venerabilis Virginis Marinæ De Escobar Vallisoletanæ

Deprompta ex ijs, quæ ipsamet jussu Patrum suorum Spiritualium
consignavit

Secvnda Pars Mirabilis Vitæ Venerabilis Virginis Marinæ De Escobar

Puente, Luis de la

Pragæ, 1688

Caput XXIX. Dispositio animæ ad contemplationem, & consequendos in ea
singulares favores.

urn:nbn:de:hbz:466:1-38666

mihî eundem in modum est data alia buccella è fructibus, utque post hoc illa patina cum reliquis fructibus fuit tradita Angelo *Parvo*, qui ministrabat, & ipse abivit, tanquam eam esset, nescio cui, oblaturus. Data mihî est & tertia buccella, è quadam re, quæ summè resplescebat. Nolebam illam suscipere, tandem tamen sumere debui, & sic fuit finitum convivium, atque mensa sublata. Adhibitis mox instrumentis musicis, canebatur is versus Davidis: *Domine labia mea aperies &c.* ac deinde: *Gloria Patri, & Filio, &c.* Et postquam audivissem hanc musicam, adverti, me versari in mea ordinaria oratione, atque in consveta mihî præsencia Dei.

Præterierunt septem vel octo horæ, & cogitavi de prædicto mysterio, quod licet optarem, non poteram tamen intelligere. Interea conspexi juxta me Sanctum Patrem Ludovicum de Ponte, qui mihî dixit. Novetis velim, Soror, datas tibi fuisse has buc-

cellas, ut tum debilis tua natura confortaretur, tum etiam tibi conferretur augmentum gratiæ, & ea, quam habes, conservaretur. Visa mihî sum hoc audito aliquantum affligi, & dixi ipsi: Si ita est, Sancte Pater, oportet me esse valde improbam, cum sit necesse, me tam extraordinariè sustentari, ut conservem in gratia. Certè Soror, respondit ille, nimia es, ac terribilis in tuis timoribus. Num ignoras, pro augmento, & conservatione gratiæ esse necessaria auxilia Dei, & nos dependere omnes ab amabili ipsius providentiâ? Interrogavi ipsum postea, cuinam Sanctus Angelus *Parvus* tulisset eam patinam? & respondit mihî: Tulit ipsam illi, quæ tibi singulari fervore & charitate sæpe mittit cibum, quo in tuo morbo reficeris; & propter hanc elemosynam, quam tibi facit,

Deus illam voluit remunerari. Ipse sit benedictus in æternum.

CAPUT XXIX.

Dispositio animæ ad contemplationem, & consequendos in ea singulares favores.

Amabilissima Dei cura, quæ has animas duci vidimus, adfert de Lege ordinaria dispositionem, quæ se illa preparant, aptando se ad gratiam Divina vocationis, ipsas invitantis, ac dirigentis ad tam insuetam viam, à tam paucis tritam, atque ad correspondendum perpetuò acceptis beneficijs. Verum quidem est, multas reperiri sanctas & puras animas, fervientes ex toto corde, & placentes Deo, quin tamen unquam celestis mensa delibent micæ, delicias suavissimas, quæ plerumque in perfecta contemplatione percipiuntur. Occultissima sunt magni Dei nostri judicia, qui novit ejusmodi animas confortare ad laborandum, absque mercede stipendijs, resservando ipsis vel ideo pro aternitate cumulatiorum immortalium præmiorum superabundantiam. Attamen quamvis anima purissima inveniantur absque contemplatione, nunquam est contemplationem stabilem reperire,

& perseverantem intimam cum Deo familiaritatem, nisi in mundissimis animabus. Dixi, stabilem, & perseverantem: siquidem infinita magni hujus Domini bonitas, utpote prodiga in præstandis suis misericordijs, solet quidem interdum incipientem & imperfectam animam derepente elevare, ad perfectam contemplationem, adhibendo hoc medium tanquam efficacissimum, ad illam subito abstrahendam ab omni eo, quod terrenos redolet affectus. Nihilominus certa sit talis anima, se brevi tam præclaro privandam bono, si illo abutatur, si non incipiat eâ cooperari generositate, quam exigit accepti beneficij magnitudo. Istam dispositionem, quæ in eo consistit, ut anima omnibus abrenuntiet, quæ sapiunt gustum proprium, docuit Divina Majestas Venerabilis Marinam, inter alia, quæ ipsi revelavit in Julio anni sexcentissimi vigesimi quarti, quod ab ipsa sic recensetur.

Dignatus est mihî Deus manifestare ineffabile mysterium Beatissimæ Trinitatis, & osten-

& ostensis mihi tribus magnis gradibus, qui erant in terra, vocavit me dicendo: Veni huc, Anima, & conscende hos gradus. Mi Deus, respondi, non potero. Accede, subjunxit Dominus, poteris enim me adjuvante. Accessi, & primus gradus erat ram altus, ut pertingeret ad meum pectus, videbaturque mihi impossibile ascendere, & idcirco id dixeram. Sed ille Triunus Dominus, inclinans suam majestatem & magnitudinem, me adjuvit. Pater æternus mihi porrexit manum, & conscendi hunc primum gradum. Deinde mihi eam porrexit Filius, & conscendi secundum; ac tandem porrigente mihi manum Spiritu Sancto potui conscendere tertium. Hic fui perfectissimè unita Divino isti Spiritui, ubi vidi, quomodo gloria communicaretur animabus, essentque hæ beatæ, intiendo illud Divinum Esse. In horum mirabilium contemplatione mihi, velut absorptæ, dixit DEUS: Veni mecum, Anima, volo namque tibi alia maxima ostendere, & ducens me secum, attigit suâ sacrosanctâ manu unam meam aurem, cumque id mirarer, ac more meo timebam, quod esset actio extraordinaria, Divina Majestas hoc dissimulavit, & progrediens ulterius me rursus attigit, uti prius, dixitque mihi: *Audi filia, vide, inclina aurem tuam, obliviscere domum Patris tui.* Auditis his verbis, incepti metuere, & suspicari, utrum non aliquid retinuissem, quod non dedissem DEO, & humiliando me interrogavi ipsum, quidnam deberem oblivisci, denuoque offerre Ejus Majestati. Respondit, me hunc in modum à se doceri, quod animæ, ut ad perfectam perveniant contemplationem, non solum debeant dare omnia terrena, & affectus erga ea exuere, verum etiam omnes delicias & gustus spirituales, perfectissimè se resignando in divinam voluntatem, ut nihil aliud velint, quàm beneplacitum, & gustum hujus Domini in omnibus rebus.

Deinde mihi Divina Majestas ostendit hierarchias, atque choros Angelorum, & quomodo omnes fruantur ipsius gloriâ, statque beati, contemplantando illam Di-

Vita Mar. de Escob. Pars II.

vinam Substantiam; & obstupui præter morem, quòd, etsi omnes essent dissimiles ac differentes, admirabilis nihilominus esset eorundem consonantia & harmonia, in ea gloria, & visione DEI, quam ipsis Divina Majestas communicabat, juxta singulorum capacitatem, eo modo, quo hic ex differentibus vocibus resultat svavis & consonans musica. Ibi singulariter agnovi meum Sanctum Angelum Custodem, & alios Sanctos Angelos, cum quibus sum interdum versata, fuitque mihi id præcipuo solatio, sicuti qui peragrans extera Regna, in ijs agnoscit aliquos suos conterraneos. Postquam ista vidi, & illis fui fructa, quæ mihi Divina Majestas voluit manifestare, dignatus est me idem Dominus eadem viâ, quâ veneram, reducere ad meum angulum. Quia verò mirabar hanc specialem gratiam, eò quòd esset minùs usitata, quæsi ex eo causam, & respondit mihi, se ita voluisse docere, quòd, sicut est impossibile, animam absque singulari ipsius auxilio & favore ascendere, ad videnda ac percipienda adeò stupenda bona; ita quoque fieri nequeat, ut revertatur ad statum hujus vitæ mortalis, absque speciali favore, sinè quo natura deficeret. Ipse sit benedictus. Amen.

Quod attinet ad fidelem & perpetuam Ejusdem Majestati debitam, ab animabus incipientibus obtinere à DEO hos favores, correspondentiam, quâ se reddunt habiles ad alios novos consequendos, quamvis ea de re nonnihil sit dictum in primo libro hujus secundæ partis, apponam hic tamen unam hujus admirabilis Virginis schedam, spectantem ad præsens propositum, quæ summam omnia complectitur, & scripta fuit (prout computo, dum certum tempus non reperio) postremis vitæ ipsius diebus, ubi ita ait.

Excitavit DEUS in mea anima incensum, & ardentem affectum amoris sui, quem multi alij comitabantur variarum virtutum, præsertim verò unus vehemētissimus despicientiæ mei ipsius, ortus ex cognitione propriæ vilitatis, qui per divinam misericordiam, in me stabilissimè

U u

mè

mè perseverat, mihiq̄ue per omnem prope vitam adhæsit. Hinc fit, quòd plerumque in hujusmodi occasionibus sentire soleo, èstque cœstatica quædam admiratio infinitæ bonitatis & sapientiæ, atque altissimorum ipsius & occultorum judiciorum, in agendo tam familiariter cum aded vili creatura, & abrepta ab hoc affectu dixi DEO: Quomodo, mi DEUS, est possibile, ut in me opereris tam mira, mecùmque tot, ac tam diversis modis familiariter agas, per totum vitæ tam longævæ decursum, manifestando mihi altissima tua arcana, cum sim tam sordidum & abominabile sterquilinum, atque vas ex rudi formatum limo, & malè excoctum, non valens retinere liquorem, qui ei infunditur; cisterna rupta, dimittens aquam puram & limpidam, quâ repletur? Hoc, mi Domine, est ineffabiliter verum: quid igitur significat, te, tametsi sim talis, ita mecum agere? Jam tunc mea anima erat quasi ebria, magis sequens ductum affectûs, quàm capax rationis, ut vix dignosceret, quid loqueretur, ac proinde, quasi DEUS posset affici tædio & fatigari, perrexi dicendo: Dic mihi, dilecte mi, & Domine mi, per temetipsum te obsecro, & per infinitam bonitatem tuam, dic mihi tandem, nè te fatigem ac tædio afficiam. quam ob causam sic dispergas ac dilapides tuas misericordias, easque tam prodigè profundas in animam tam vilem, miserabilem & incapacem ullius boni, tam indignam, ut accipiat hæc beneficia? Dic mihi demum, mi DEUS, quod te interrogo, per te ipsum te oro.

Audivit Dominus DEVS Majestatis, summa cum voluptate & affabilitate, quod illi mea pauper anima, accensa & abrepta à suis affectibus, dicebat, atque cum eodem amore sic ipsi respondit: Anima mea, magna profectò est tua interrogatio: sciendum namque tibi est, quòd Divina mea judicia sint altissima, & secretissima, quòdque ego solus, meâ æternâ sapientiâ, possim meipsum comprehendere. Nihilominus respiciens in-

gentem tuam puram, candidam, ac sincerum affectum, & amorem, quo erga te feror, volo te consolari, tibiq̄ue ad tuam interrogationem respondere, quantum à tua capacitate potest percipi. Vocavi te à principio tuæ primæ ætatis, & simul ac audivisti meam vocem ac vocationem, verè & efficaciter mihi respondisti, sicut scis; atque postquam te ad id disposueram, ac dotibus non modò spiritualibus, sed etiam naturalibus instruxeram, tæque juvabam, illuminabam, ac docebam per totum vitæ tuæ cursum, semper fuisti cooperata, progrediendo gradatim in fidelitate & sollicitudine, quæ tot meis debebatur misericordijs. Sic, Anima, pervenisti ad statum aptissimum, ut in te mea mirabilia operarer, tibiq̄ue mea dona communicarem, quemadmodum tibi constat, & constabit deinde mundo. Ego te diligo, mihiq̄ue in te complaceo. Istud, Anima, est responsum ad tuum quæsitum. Nunc vale, & quiesce in me. Hoc dixit Dominus. Magna inde fuit in me derivata serenitas & consolatio, atque redita mihi post hunc raptum non cessabam, humiliando me, & obtuspefcendo, agere gratias huic magno Domino, pro excellentia ipsius operum, & admirandis divinæ ejus misericordiæ effectibus. Benedictus sit ob id, quod est in semetipso, & quod infinitus ejusdem amor agit in suis pauperculis creaturis. Amen.

Quantumvis fidelis cooperatio, quam anima contemplativa debent, & exhibent suo DEO, se ad omnes extendat occurrentes materias; quia tamen hæc via unitiva tota est amoris, atque iste tunc solum legitime exploratur, quando adversitates constanter sustinentur DEI causâ; frequentior modus, & occasiones magis continua, quibus Divina Majestas easdem animas probat ac perficit, sunt, dum animose internum, aut externum tormentum toleratur pro dilecto. Ista est via regia horum Justorum, hæc ipsa est illa, quam per omnem vitam suam, per diversa & incredibilia afflictionum & molestiarum genera, trivit Venerabilis Marina, prout in toto hujus fusa historia decursu totius apparuit.
Veri-

Veritatem ejusdem via, & securitatem illi aliquando Divina Majestas, inter alia, exposuit. Rem gestam vobis pro nostro exemplo huius conceptis verbis ipsa descripsit.

Feriâ sextâ, die trigesimâ Maij, anno millesimo sexcentesimo vigesimo quinto, vidi scalam, quæ unâ extremitate erat defixa in terra, & alterâ non solum pertingebat ad cælum, sed etiam procul sursum intra illud portigebatur, donec inniteretur pectori ipsius Dei. Adhibui omnem mihi possibilem diligentiam, ut oculos animæ ab hoc spectaculo averterem, sicuti facere soleo, quotiescunque mihi id in huiusmodi occasionibus conceditur, quod mihi in hac præsentem non fuit concessum, tamen solito vehementius, abrepta à meis timoribus & pusillanimitate, conarer obistere, oprando adire Deum per meam consuetam orationem. Tandem me hi mei Domini Angeli, & alij, apprehensam cœperunt ducere per eam scalam, quamquam renitentem: siquidem non omnino profusus eram destituta facultate, ad aliquam saltè repugnandum. Itâ incepti ascendere, adjuvantibus me Sanctis Angelis, & continuo vidi sub dicta scala plurimos feroces molossos, qui contra me confluebant, me conabantur impedire, nè progredere. Exiliebant sursum terribilem in modum, ut me arripere, cum impetu, quo me optabant ac volebant decerpere, quod cum non possent, mordebant gradus scalæ, ac nihilominus prærabie furentes attentabant me dilaniare.

Processi ascendendo usque ad summam scalæ, etiâque ulterius, donec essem ingressa in Deum, non intra profunditatem huius Divini Esse (sic id animæ repræsentabatur) sed quodammodo in excimam superficiem: & videntur mihi isti modi existendi intra Deum, in his occasionibus, posse aliquammodo hoc exemplo explicari. Habet quæpiam mater parvulum filium, quem impensè amat, cuique est tenerè addicta. Talem illi affectum ac teneritudinem uno è tribus modis exhibet, vel manu eum ducendo, incedente pecto suis penes ipsam pedibus; vel attollendo ad suum sinum, ut ibi quiescat; vel

admovendo suis uberibus, sustentando illum suamet substantiâ. Itâ, quando anima has à Deo gratias accipit, quæ sunt effectus divini ipsius amoris, quamvis illam apud se habeat, videtur tamen eam aliquando velut manu tenere, tanquam dilectam & gratiosam filiam, ibique ipsi loqui, & cum illa conversari: aliàs eandem sibi propius admovet; exhibendo illi per arctos amplexus majorem affectum, replendo ipsam majoribus, & purissimis solatijs, communicando ei clariore notitias de suo Divino Esse, atque attributis interdum verò illam quodammodo inducit intra suum Divinum Esse, ipsumque suum cor, ubi omnia prædicta sunt longè perfectiora, ac tam alta & sublimia, dum multa cognoscit & percipit de immensa eâ abyssu gloriæ, ut anima nullatenus sciat, quomodo ab ipsa possint explicari: & quamvis anima multis annis cogitaret de modo exponendi vel atomum, ex ijs quæ ibi aguntur, non tamen posset.

Per hos tres gradus me hac vice Deus duxit, quando ex ista antedicta quasi superficie sum progressa ad interiora, atque hinc ad centrum ipsius Divinitatis, quod nec est centrum, neque superficies: sed ego ignoro alium modum me explicandi. Quando ad me redij, desiderabam scire significationem illius mysterij, quia mihi necdum fuerat declaratum. Quapropter rogavi Deum, & Divina ipsius Majestas mihi solitâ benignitate dixit duo. Primû erat, viam crucis esse certissimam & securissimam, quâ ad illum pervenitur, innuendo mihi, id, quod patior, ac difficultatem, quam experior in procedendo per has vias extraordinarias, esse dispositiones, ut Eiusdem Majestas mihi has præster misericordias. Secundum, vias, quibus animæ ascendunt ad Deum, tanquam per scalas, esse dona ipsius & misericordias, quæ suam habent fundamentum in amabili Dei pectore & corde, unde derivantur ac descendunt ad animas, & cum ipsæ ad eundem Deum revertuntur. Atque istud fuerit eo significatum, quod illam scalam, per quam descendebatur & ascendebatur, habuerit suo pectori innitentem.

tentem. Hac vice non vidi Deum in ulla specie corporea, sed per visionem merè intellectualem, absque omni figura imaginaria, quantum ad ipsum attinet; verum tamen adeò clarè ac distinctè, ut quæcunque exteriorum oculorum visio, omnisque representatio phantasiæ sit cæca, si cum isto modo videndi comparetur. Benedictus sit idem Dominus in æternum. Amen.

In alia charta narrat Venerabilis Marina modum, quo Deus viam contemplativorum distinguit crucibus, & spiritualibus delicijs, quasi ex illis spinis hi flores nascantur, denturque hæc cælestia anacleta, ad confortandam, & refocillandam animam, ut libenter sumat aloè afflictionis, quâ eam probat, reddatque robustiorem, & fideiorem in suo obsequio. Sic verò ait in libello conscripto mense Junio, anno sexcentesimo vigesimo quinto.

Paulò ante festum S. Joannis vidi unum Angelum ex *Parvis*, qui habebat in manibus crucem, cujus brachia erant æqualia, & ab unius extremitate ad extremitatem alterius protendebatur fascia, quâ per totam crucem efformabatur rotundus arcus: in junctura duorum brachiorum habebat crux acutissimam cuspidem ferream, & unâ circiter spithamâ longam. Averti oculos animæ ab hoc spectaculo, recurrendo ad Deum, sicut aliàs. Tum conspexi Sanctum Patrem Ludovicum de Ponte, qui alloquens illum Sanctum Angelum, dixit ipsi: Ita cuspis reddet vehementer attonitam, ac terrefaciet animam hujus creaturæ; & meus Dominus Angelus Custos, auditis his verbis, statim ad me accessit, animando me atque consolando, ac dixit mihi: Hæc tibi cuspis non poterit nocere, si meis manibus fuerit contracta. Et hoc dicto, convenit alterum Sanctum Angelum *Parvum*, ac pertentavit manibus cuspidem, ac si eam permulceret atque emolliret. Mea anima audiens illa verba, & videns quod ab ipso fuerat factum, conquievit, & repleta fuit solatio. Tum is Angelus, qui ferebat crucem, mihi appropinquavit (compellente me Domino, ut viderem ac attenderem, quid ageretur) & cum discooperiret suum pe-

ctus, conspexi in eo pulcherrimum hiatum, seu vulnus, quod referebat speciem elegantissimarum rosarum, & relucebat instar solis. Postquam ad me pervenit, applicuit illam crucem meo pectori, transiitque prædictâ cuspidem meum pectus & cor, ita ut ad alteram dorsi partem pertransiret. Deinde eam exemit, atque ubi fuerat ingressum & egressum lumen, remanserunt tam in pectore, quam in dorso, duo venustissima signa splendidissimi luminis. Signum pectoris erat majus ac pulchrius, & simile illi, quod vidi in pectore Angeli, alterum autem dorsi erat instar stellæ. Hoc peracto Sanctus ille Angelus disparuit, neque ipsum amplius vidi.

Admirata sum istud mysterium, & alloquens Deum, dixi illi: Quid est hoc, mi Deus, & quorsum talia agendo collimas, cum mi Domine noveris, me ipsi reddi valde perplexam? Tum Sanctus Pater Ludovicus de Ponte mihi dixit: Scias velim, Soror, tantum esse amorem, quo Deus fertur erga animam, quæ ipsum amat, & ei servit, ut se eo modo cum illa gerat, quo mater cum filia, quam tenerè amat, ut, quamvis sit infans, & in eo statu, eaq; ætate incapax multorum ornamentorum, quæ illi asservat, nihilominus minime intermittat diversis exornate crepundijs modò ipsius caput, modò manus, jam aureas, jam vestes, non alio fine, quam ut sua se oblectet pupa, & recreet. Ità magis Deus noster & Dominus, cujus deliciae sunt versari cum filijs hominum, hujusmodi illis præstat speciales favores, per quos ipsis demonstrat Divinam suam complacentiam, ac tenerrimum amorem, quo ipsi afficitur. Præterea tamen te hac occasione duo voluit docere: Primum est, ut ex vulnere, quod vidisti in pectore Angeli, estque signum proprium corporis humani, intelligeres parentelam & unionem, quâ Angeli sunt in Deo juncti hominibus. In eo verò, quod tuum cor fuerit tactum ac transfixum illâ cuspidem, ostensum tibi est, quomodo animæ per divinam gratiam, Dei que favorem, & vim ipsius amoris, eleventur ad contemplationem, quæ

est propria Angelorum: ut agnosceres, quod Verbum Divinum, sicuti est author Angelorum & hominum, ita quoque faciat, ut Angeli descendant ad conversandum cum hominibus, & ab his per charitatem quadantenus reddantur participes eorum, quæ sunt ipsis propria, quemadmodum homines ascendunt ad percipiendum aliquid ex ijs, quibus fruuntur Angeli. Alterum, quod hinc discis, est id, quod tu ipsa experieris, quomodo in hac vita pari passu procedant, tolerantia adversitatum, & gaudium, ita ut ab invicem non separentur: quandoquidem nunquã deest crux inter Dei favores ac dona, neque crux, quam Deus immittit animabus, unquam advenit tam solitaria, ut non temperetur ejusdem Domini suavitate ac dulcedine. Id mihi dixit Sanctus Pater, quo

me plurimum est consolatus. Benedictus sit idem Dominus millies. Amen.

Posterius hoc punctum, quod Sanctus Pater Venerabili Marina dixit, satis clarè representatur in eodem mysterio. Quid namq. aliud erat, crucem circumcinctam fuisse fasciã, & subtili velo, quam quod à Deo fuerit ostensum, sagittam, quã Deus suos ferit, non esse duram, quantumvis talis appareat, cum eam emittat ex mollissimo arcu, insuperque ipsam deliniant manus Angeli ejus? Et quid esse potuit, vulnus fuisse veluti rosaceum, ac habuisse speciem celestis luminis, nisi ut ostenderetur, suavissimam esse dulcedinem, qua provenienti ab ipso inest cruciatui? Laudetur charitas Dei sic tractantis animas, ab Angelis ipsius, eidem servientibus.

☉-○-(†)-○-☉

CAPUT XXX.

Diversi favores, & modi, quibus animæ contemplativæ tractantur à Deo.

Postquam in precedentibus Capitibus vidimus vias & curam DEI, ducentis anhelantes ad perfectionem animas, atque dispositionem, quam ab illis requirit, qui in via unitiva ad ipsum contemplandum aspirant; referemus favores, & modos, quibus Divina Majestas ipsam delibandas præbet celestes gratias, quas continet hoc manna absconditum, quod pro intimis amicis reservat, & ijs, qui omnia propter suum Deum dereliquerunt, amando illum ex toto corde, ipsique soli quam diligentissimè serviendo. Etiam si autem sit verum, animam, quam vis eò teneatur tendere, idque desiderare, ut se per puram contemplationem suo Deo uniat (qui omnium nostrarum ordinarum meditatio est finis) nullatenus tamen debere affectare, vel exoptare hos singulares visionum, allocutionum, revelationum, & similitum rerum favores; quandoquidem hoc desiderio præsentem demonstraret arrogantiam, & in futurum se insuperabilibus exponeret periculis deceptionum, & illusionum diabolicarum, per-

deretque donum vera contemplationis, quod affecuta fuisset: necesse nihilominus est, ut intellegat, non debere ipsam, postquam potiores jam pervicit difficultates, ac pervenit ad cognoscendum, per dulcem istum saporum, & amandum suum Deum, remittere arcum, aut negligere, ut se disponat ad omnia, qua Deus in illa vult operari. Aliud namque est, temerarie hos speciales Dei sui favores ambire, quibus ex se ipsa nunquam esse potest digna; aliud, velle ex proposito, & ex mala sua dispositione, se ijs reddere indignam. Magnum verò ea anima, quibus Deus exhibet, atque exhibebit similes gratias, percipient solatium, ubi legerint ea, que in tota hac historia fuere scripta, & præsertim que scribentur in sequentibus capitibus: videbunt enim soluta sua dubia, discussos suos timores, & usu comprobatos modos, quibus se Deus puris cordibus communit. Nam dubio procul magnus Deus noster & Dominus voluit, in hac mirabili & prodigiosa Virgine, singularem nobis exhibere ideam, & miraculosum exemplar, unde copiosius, quàm ex alijs, multos cognoscamus modos, qui in mystica Dei cum anima familiaritate solent

U n 3

repe-